

تاثیر نابرابری اقتصادی بر سلامت جامعه

سمیرا سرچمی

گزارش

و حذف محیط آلوده اقدامی کرده‌اند و نه برای محرومیت زدایی، ایجاد اشتغال و رفاه مردم. حتا اطلاع رسانی نکرده‌اند درباره شیوه‌های پیشگیری از انتقال این بیماری. مردم حتا پول خرید پشینه‌های گران را برای همه اعضای خانواده ندارند. زیرا اکثر خانواده‌های مناطق محروم پرجمعیت هستند و شب‌های تابستان به خاطر فرار از گرما در فضای باز می‌خوانند. از پشه بند هم خبری نیست که دست کم مطلع باشند.

مرکز بهداشت محیط و دانشکده علوم پزشکی در جنوب شرق کشور نیروی انسانی کم دارند. مراکز بهداشتی درمانی خالی از پزشک هستند. پزشک نیست در مراکز روستایی. مسوول درمان فقط هست. نظارت و حضور نیروهای به صورت هفته ای یک بار در منطقه است که گشت می‌زنند برای شناسایی بیماران و برای معرفی شدن برای درمان زیر نظر پزشک. برای شناسایی بیمار هم با کمبود نیروی انسانی روبرو هستند.

بسیاری از بیماری‌های شایع آنجا با فرهنگ‌سازی و آگهی‌رسانی و محرومیت زدایی قابل پیشگیری‌ست اما در عمل مسوولان بهداشتی آنجاها کاری نکرده‌اند. درمانگاهی هم اگر هست، پزشک ندارد.

آنجاها اشتغال نیست. مردم به شدت فقیر هستند و با کولبری و سوخت‌بری و... از لب مرز روزگار می‌گذرانند. اگرچه این رفت و آمد آنها به پاکستان و برگشت به ایران خود عامل شیوع برخی بیماری‌هاست. اما اصلی‌ترین بیماری آنجا نوعی مالاریاست که از نیش پشه منتقل می‌شود.

شما شاهد اقدام جدی و عملی از سوی نظام پزشکی، شهرداری و سایر نهادهایی که می‌توانند از بروز بیشتر این بیماری جلوگیری بکنند، نبودید؟ چه اقداماتی موثر خواهد بود؟

ناقلان بیماری پشه‌هایی هستند که در آب‌های راکد و گندیده -که در آنجا به وفو هستند- تخم‌گذاری می‌کنند. متأسفانه مسوولان در این سال‌ها نه برای پر کردن این چاله‌ها

دکتر ونوشه بحرانی یکی از دغدغه‌هایش مشکلات بهداشتی و کمبود امکانات درمانی در جنوب و جنوب شرقی ایران است و رنج‌هایی که مردمان جنوب از این نظر می‌برند.

او به عنوان یک پزشک نه تنها به دنبال مطالبه‌ی رسانه‌ای از دولت و وزارت بهداشت برای ایجاد حداقلی از برابری درمانی و بهداشتی میان استان‌های ایران است که خود نیز شخصا نه تنها در این باره صاحب دغدغه است که گاهی به شهرستان‌ها و روستاهای محروم سرکشی می‌کند و برای مسایل بهداشتی و درمانی مردمان مناطق محروم علی‌الخصوص کودکان و زنان در عمل گام برمی‌دارد.

اخیرا او در مورد شیوع برخی بیماری‌ها در مناطق محروم در اینستگرام خود ابراز نگرانی کرده و کوشیده در این باره اطلاع‌رسانی کند.

به همین بهانه با این پزشک جوان و خوش فکر گپی زدیم.

شما به عنوان یک پزشک زن با چه چالش‌هایی در مناطق محروم مواجه هستید و چه چالش‌هایی دارید که اگر در شهر دیگری طبابت می‌کردید، وجود نداشتند؟

نزدیک به سه سال است که همراه رفتم. پانزده سفر به مناطق محروم جنوب شرق کشور داشته‌ام. در میان مردمانی که آن قدر فقیر هستند که پول ویزیت ندارند. از مراکز درمانی دورند و حتا کرایه راه ندارند. البته زن بودن من برای نزدیک شدن راحت به زنان برای معاینه و درمان است که مزیت حساب می‌آید.

